

Léon en de verduwenen koning

Bert Drost en Caroline Uitendaal-Drost

Voor Floris

Colofon

Uitgeverij GVMedia

Dit boek is een uitgave van GVMedia media.

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bij overtreding loop je kans dat je emoties aardig door de war raken.

ISBN 0000000000

NUR 000

www.gvmedia.nl

info@gvmedia.nl

Inhoud

1. Boos
 2. Vlot
 3. Ruzie
 4. Ferdinand
 5. Het paleis
 6. De keuken
 7. De koning
 8. Malaferdi
 9. Op reis naar Plezantië
 10. De koning van Plezantië
 11. Het Woeste Woud
 12. Op zoek naar Aconita
 13. Op weg naar Slot Snerpenstein
 14. Slot Snerpenstein
 15. Ontsnapt uit Snerpenstein
 16. Het beest
 17. Toverpoeder
 18. Terug in Boverdië
 19. Thuis
- Hoe het verder gaat ...

1 Boos

Léon slaat de voordeur hard dicht en smijt met een wild gebaar zijn jas op de kapstok. Zijn schooltas trapt hij de hoek in. Dan loopt hij met een chagrijnig gezicht de woonkamer binnen. Zijn moeder kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Nou, nou, wat is er met jou aan de hand?’

‘Niks!’ snauwt Léon.

‘Kom even zitten, dan schenk ik thee voor je in.’

‘Ik hoef geen thee!’

In de keuken slokt hij een groot glas water naar binnen.

‘Léon, kom nou even praten,’ probeert zijn moeder nog eens.

‘Ik ga naar buiten.’ Hij stapt de achterdeur uit en laat zijn moeder verbaasd achter.

Léon loopt met grote woeste passen de poort uit naar 'het bos'.

Het is eigenlijk een park dicht bij zijn huis, maar Léon en zijn vrienden vinden het bos spannender klinken. Hij neemt het kronkelpad, met rechts de bomen en aan de linkerkant een smal slootje.

Ploep. Tussen het kroos plonst een grote groene kikker in het water. Léon ziet en hoort hem niet. Hij denkt aan wat er die middag op school is gebeurd.

Inez was voor het bord geroepen. Ze mocht woorden, die ze in de taalles geleerd hadden, op het digibord schrijven. Inez had een mooi sierlijk handschrift. Toch was Léon afgeleid door een bijzonder vogeltje, dat op een tak voor het raam zat. Léon keek naar het vogeltje en het vogeltje keek naar Léon. Toen bewoog het zijn kopje heen en weer en vloog het weg, het plein af.

'Wie wil dat ook eens proberen?' vroeg meester de Soet.

Iedereen wilde wel met die speciale pen op het digibord schrijven.

'Ik, ik!' riep Sonny.

'Je vinger opsteken is genoeg, Sonny! Je buurman mag komen,' zei meester de Soet.

Daar stond Léon ineens, voor het bord. Iedereen

keek naar hem. Hij voelde zijn wangen gloeien en zijn hart klopte in zijn keel. Schrijven, dacht hij, ik moet schrijven. Wat was het volgende woord ook al weer? Léons hand ging al omhoog, maar hoe kwam hij er nu bij om met zijn potlood op het digibord te willen schrijven?

Er klonk gegrinnik in de klas.

'Was je nog niet klaar in je schrift? Ik zag het wel.

Je was weer eens naar buiten aan het kijken hè, Droomsmurf!' riep meester de Soet. De kinderen begonnen keihard te lachen, zelfs Marc en Sonny. 'Droomsmurf!' herhaalde Sonny nog en begon opnieuw te schateren. Léon had wel willen oplossen in de lucht, zodat niemand hem meer kon zien. Hoe konden zijn vrienden dit nou doen?

Hij was de klas uit gerend, naar de wc en had een tijdje met zijn handen onder de kraan gestaan, om weer rustig te worden.

Iedereen had gelachen, behalve Inez. Hij kent haar al zijn hele leven, omdat hun moeders vriendinnen zijn. Inez zou Léon nooit uitlachen, zijn vrienden wel. Mooie vrienden. Boos trapt Léon een steentje van het pad, de sloot in.

2 Vlot

Plotseling staat hij voor 'het strandje'. Je kunt daar zo het water inlopen.

's Zomers, als het warm is, zitten hier altijd moeders met kinderen, die in het ondiepe water heerlijk kunnen spelen.

Aan de waterkant is een meisje druk in de weer met takken en stammetjes uit het bos.

Het is Inez. Ze is een vlot aan het bouwen. Haar broer helpt haar, maar Inez zou dat best alleen kunnen. Voor een meisje is ze best sterk, vindt Léon en als er ruzie is op het schoolplein durft zij er zo tussen te springen.

Léon loopt naar hen toe. Inez is blij hem te zien.

'Kom je ook helpen?' vraagt ze. 'Graag', zegt Léon.

Inez vertelt hem wat hij moet doen. 'Deze stammen binden we vast aan de takken.

Goed vastsjorren, hoor.'

Rob, de broer van Inez timmert met grote spijkers planken op de stammen.

Met z'n drieën werken ze hard door, tot de stammen op zijn.

'Yes! Het is af. We kunnen varen!' Alsof Inez een sportwedstrijd heeft gewonnen, rent ze met haar armen in de lucht, een rondje om het vlot.

'Oké, we gaan het te water laten,' zegt Rob. Hij staat aan de ene kant, Inez en Léon aan de andere. Ze slepen het vlot door het zand. Het is heel zwaar. Je kunt precies zien waar ze begonnen zijn. Daar begint het spoor.

Bij het water stapt Rob met zijn schoenen aan zo het meer in. Inez schopt snel haar schoenen uit. Léon volgt haar voorbeeld. Wat was dat koele water lekker aan zijn voeten. Plotseling staat hij beduusd naar zijn voeten te kijken.

Getver. Ik heb mijn sokken nog aan, denkt Léon. Wat ben ik toch een kluns.

Rob staat al op het vlot. Aan het vlot heeft hij een stok vastgemaakt, waarmee hij zich in evenwicht houdt.

Inez haalt twee lange takken, die ze al had klaargelegd. Hiermee kunnen ze het vlot voortduwen. 'Daar gaan we,' roept ze.

‘Wat klinkt dat lekker, dat geluid van dat klotsende water tegen het vlot,’ zegt Léon enthousiast. Ze zijn los van de kant en drijven al een stukje verder het meer op.
Léon en Inez kijken elkaar aan en glimlachen.

3 *Ruzie*

In gedachten verzonken loopt Léon terug naar huis, zijn druipende sokken in zijn hand.

Voordat hij de trap op loopt, roept hij, ‘Hoi mam, ik ben er weer! Ik ga aan mijn huiswerk. Ik moet nog topo leren voor de toets van morgen.’

Voor het raam van zijn slaapkamer staat een wit bureautje, waaraan hij vaak huiswerk maakt. Hij gaat zitten en staart naar de plaatsen op de kaart, maar zijn gedachten dwalen steeds af. Eerst denkt hij aan het vlot en aan Inez, die zo blij rondrende toen het af was.

Zo had ze ook gedaan bij de laatste gymles. Dat was een partijtje slagbal op het sportveld. De snelste loper van de klas, Jelle, had de bal met een knal achter in het veld geslagen. Léon ving de bal goed en keek waar hij hem naartoe moest gooien.

Inez stond als brander op haar plek. Léon had haar, met een strakke worp, de bal in de handen gespeeld.

Plonk, deed de bal op het plankje. 'Fuut,' floot meester de Soet. 'En uit!'

Inez sprong op en danste in het rond. De hele ploeg juichte: 'Gewonnen!' Bij voetbal word ik als laatste gekozen, maar bij slagbal kunnen ze me goed gebruiken, dacht Léon. Het hele team was trots op hem.

Hij probeert zich weer te concentreren op de topografie, maar dan ziet hij opeens de lachende klas van deze middag voor zich. De blij kriebel in zijn buik maakt plaats voor een nare klomp. Zijn vrolijke stemming verdwijnt als sneeuw voor de zon.

Het was een domme actie met dat potlood, maar hoe kon meester De Soet zo gemeen tegen me doen? Het lijkt wel of hij het leuk vindt om me belachelijk te maken. Hij zou beter De Zuur kunnen heten, denkt Léon boos.

Toen zijn vrienden hem zo uitlechten, had hij zich alleen en verdrietig gevoeld.

Hij is boos op meester De Soet, nog bozer op z'n vrienden en eigenlijk nog het meest op zichzelf. Na de vakantie heb ik met De Soet lekker niets meer

te maken. In de volgende groep krijg ik gelukkig meester Willem.

'Léon! Eten!' klinkt het van beneden.

'Hè, is het al zo laat,' zucht hij en slentert de trap af.

'Gaat het weer een beetje, lieverd?' vraagt zijn moeder en strijkt in het voorbijgaan even door zijn haar. 'Wat eten we?' bromt Léon net iets narriger dan hij bedoelde.

Hij kan het niet helpen. Het lukt hem gewoon niet om aardig te doen.

'Pasta di Mama,' probeert zijn moeder vrolijk met een Italiaanse tongval.

Ze zet een grote schaal rode pastasaus op tafel. De pastaschelpjes heeft ze al over de borden verdeeld.

Zijn kleine zusje kletst honderd uit tegen haar vader aan tafel.

'... en toen gingen we een rups knutselen, maar die van mij is nog niet helemaal af - en toen mocht ik met Sanne in de huishoek - en oh ja, Arthur was jarig, dus die ging piratencakejes trakteren ...' Papa kijkt lachend naar zijn kleine blonde grietje.

'Hoe was jouw dag Léon?' vraagt hij dan.

'Gaat wel,' zucht Léon.

‘Is er iets vervelends gebeurd? Je kunt ons toch alles vertellen, schat.’ Zijn moeder kijkt hem vragend aan.

‘Ik wil er niet over praten, dat helpt toch niet,’ broemt Léon verder.

Zijn moeder zucht en mompelt, ‘Niks mee te beginnen’.

‘Léon, waarom kijk je zo boos?’ begint z’n zusje Lotte nu ook al.

‘Bemoei je er niet mee, stomme kleuter!’ roept hij kwaad.

‘Nu is het klaar!’ zegt zijn moeder. ‘Je loopt de hele middag al iedereen af te snauwen.’

‘Laat me toch met rust!’ schreeuwt Léon. Woest duwt hij zijn bord van zich af, dat stoot tegen de schaal met pastasaus. De rode kledders vliegen over tafel.

‘Ben je helemaal mal!’ roept zijn vader. ‘Ga onmiddellijk naar je kamer. Daar kun je een beetje afkoelen!’

Léon stampet de trap op. Hij gooit de deur van zijn kamer open en geeft een enorme brul. Het geluid lijkt vanuit zijn tenen te komen.

4 Ferdinand

Léon verbergt z’n gezicht in zijn kussen. Hij probeert zijn tranen weg te duwen, maar dat lukt niet erg. Hij draait op zijn zij en staart naar de boekenkast.

Waarom moest Sonny hem nou ook uitlechten? Zijn beste vriend, denkt Léon.

Dat doen vrienden toch niet.

Met zijn mouw veegt hij een traan van zijn wang en loopt naar de kast.

Niet alle planken staan vol boeken. Er is ook een plank met allerlei leuke spulletjes. Een hele mooie zaklamp, een oude verrekijker, prachtige schelpen en stenen die hij tijdens een vakantie op het strand heeft gevonden, fotolijstjes met gekke foto's van zijn verjaardagsfeestje én een flinke ronde pot van glas.

Léon grinnikt door z'n tranen heen, als hij denkt aan die keer dat Sonny in het water was gevallen. Ze hadden kikkerdril gevangen en in jampotjes meegenomen naar huis. Thuis had hij het overgegooid in een grotere pot. 'Wanneer zouden de kikkervisjes uitkomen?' vraagt Léon zich af.

Hij verplaatst de pot voorzichtig naar de plank achter zijn bed en gaat op zijn buik liggen.

Geeuwend bestudeert hij de inhoud.

De glibberige bolletjes, glanzen geheimzinnig in het groenige water ...

'Psst!'

Léon schrikt op. Wat was dat? Hij kijkt om zich

heen, maar ziet niets bijzonders.

'Psst' Léon gaat rechtop zitten. Hij had het dus toch goed gehoord.

Zijn hart begint steeds harder te bonken, want nu krijgt hij ook nog het gevoel, dat er iemand naar hem kijkt.

En dan hoort hij een klein, maar deftig stemmetje zeggen:

'*Bonjour*, schrik maar niet.'

Maar Léon schrikt natuurlijk wel.

Hij kijkt naar het hoofdeind van zijn bed. Daar naast zijn wekker staat de pot met kikkerdril. De stem leek wel uit die hoek te komen.

Léon houdt zijn adem in. Zag hij nou iets bewegen?

Voorzichtig buigt hij zich naar de glazen pot. Zijn hart bonkt nu bijna uit z'n lijf.

Achterin de glazen pot door het groene goedje heen, ziet hij een vreemd langgerekt gezicht dat hem lachend aankijkt.

'Niet bang zijn, jongeman. Ik wil je iets vragen.'

Opeens ziet Léon dat dat gezicht niet in de pot zit, maar erachter vandaan komt.

Achter zijn bed, waar zijn kratten met Lego staan opgestapeld, zit een mannetje van ongeveer zijn eigen lengte. Hij zit op een krat met legosteentjes,

zodat hij met zijn hoofd boven de bedrand uitkomt.

Het mannetje kijkt hem met vriendelijke groene oogjes aan. Hij heeft een jong gezicht dat er nu helemaal niet lang uitziet - dat kwam natuurlijk door die pot. Hij heeft een hoge groene hoed op, waar donker haar onder vandaan komt en puntige bakkebaarden. Hij draagt een groene jas met van die lange slippers op zijn billen en gouden knopen, een smalle groene broek en gekke puntschoenen.

‘Ben jij die aardige jongen die zijn vriend heeft gered?’ vraagt het mannetje nog steeds op een deftige toon. Hij heeft een vreemd accent, dat Léon doet denken aan de vakanties in Frankrijk.

‘Uhh, wie bent u? Wat doet u hier en waar ... waar heeft u het over?’ brengt Léon vol verbazing uit.

‘*Excusez-moi*. Ik bedoel, mijn excuses. Wat onbeleefd van mij om me niet voor te stellen. Ik ben Ferdinand van Basilicum. Ik heb dringend hulp nodig in Boverdië, mijn prachtige land.’

‘Boverdië? Wat bedoelt u?’ Léon begrijpt er niets van. Wat doet dat gekke mannetje hier?

‘Jij bent toch die dappere jongeman, die zijn vriend

uit het water heeft gered?’ vraagt het mannetje hem nogmaals.

‘Een vriend gered? Ik? Ik denk dat u verkeerd bent,’ mompelt Léon.

‘*Mais non!* Dat betwijfel ik. Weet je het dan niet meer? Je haalde dit uit het water.’

Het mannetje wijst naar de pot met kikkerdril.

‘Wat gebeurde er toen?’

‘Oohh, dat!’ Léon denkt aan Sonny, die koppie onder ging toen hij in een kuil onder water stapte. Léon bedacht zich geen moment en had zijn vriend, die niet zo goed kon zwemmen, zo snel als hij kon uit het water getrokken.

‘Jij heet toch Léon? Weet je wel wat jouw naam betekent?’ vraagt de kleine man.

‘Uh, iets met leeuw, of zo?’ zegt Léon en haalt zijn schouders op.

‘*Bien sûr!* Je bent zo sterk als de leeuw, die overwon. Je mag me tutoyeren, mijn jongen,’ lacht Ferdinand.

‘Tutwajeren?’ Léon trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Zeg maar je en Ferdinand,’ verduidelijkt het groene ventje.

‘Beste Léon, ik heb dringend je hulp nodig. Zoals ik al zei, er zijn problemen in mijn land. Ik zal vertellen wat er aan de hand is.

Het mooie Boverdië is op het moment stuurloos. De koning is niet teruggekeerd van zijn laatste reis. Hij wordt al weken vermist. Zijn oudste zoon, de kroonprins, ligt vaak ziek in bed en kan zijn vader niet vervangen. De koningin doet haar best, maar is ten einde raad.'

'Maar waarom ik? Hoe zou ik kunnen helpen?' vraagt Léon nog steeds helemaal in de war. Hij kijkt het mannetje aan.

'Ik moet de jongen halen die zijn vriend heeft gered en die zo sterk is als een leeuw.

Ik heb een cadeau voor je meegenomen waar je veel aan zult hebben.'

Ferdinand pakt een zijden tas en haalt daar een glazen bol uit tevoorschijn.

Zo'n bol heeft hij al eens eerder gezien, denkt Léon. Bij zijn tante staan er wel zeven op een rijtje. Allemaal verschillend, maar één ding is hetzelfde. Als je ze schudt, dan sneeuwen ze.

'Ik weet wat je denkt,' zegt Ferdinand. 'Deze bol kan ook van binnen sneeuwen, maar als je hem drie maal op zijn kop houdt ... kun je om raad vragen. Je ziet dan in beelden, wat je het beste kunt doen. Alsjeblieft, pak hem maar aan.

Onthoud goed: **Deze mooie bol, schud je echt niet voor de lol!**' Dan kijkt hij Léon ernstig aan. 'Ga

je mee? Ik beloof je, voor de wekker gaat, ben je terug.'

Hij pakt Léon bij de hand en tikt twee keer tegen de rand van zijn hoed.

Léon kijkt verbaasd om zich heen. Het is plotseling doodstil. De merel die hij hoorde zingen is gestopt. Er is geen geluid meer van de televisie beneden. Zelfs als ze de trap aflopen kraakt die niet en ook de deur valt geruisloos achter hen in het slot.

Aan het eind van de straat gekomen, tikt Ferdinand nogmaals twee keer tegen zijn hoed en alle geluiden komen terug. De vogels fluiten weer en in de verte knettert een scooter.

Had je aan Léon gevraagd of hij zomaar met een vreemd mannetje zou meegaan, dan had hij zeker heel hard 'nee' geroepen. Nu wandelt hij met Ferdinand door de warme zomeravond. Als vanzelfsprekend lopen ze in de richting van het bos. Ze gaan over het pad en komen bij het meer, waar het vlot van Inez zachtjes op de golfjes beweegt. Het ziet er nu heel anders uit dan vanmiddag. Door de schemering schittert het water geheimzinnig.

'Voilà! Hier is ons vervoer,' zegt Ferdinand. 'Gaan we met het vlot van Inez?' vraagt Léon.

Ferdinand grinnikt en maakt een uitnodigend gebaar om op het vlot te stappen.

Als ze van de kant wegvaren kabbelen de golfjes tegen de voorkant. Ferdinand en Léon hebben allebei een dikke, lange tak om het vlot vooruit te duwen. Het gaat heel licht en gemakkelijk. Eerst varen ze recht op de brug af, maar als ze dichterbij komen, lijkt het of het water onder de brug sneller stroomt. Zó snel, dat ze door de stroom meegenomen worden en haast niets meer hoeven te doen alleen nog af en toe iets bijsturen.

Onder de brug is het donker, maar eenmaal daar voorbij, wordt het lichter. De zon, die bijna onder gaat, verspreidt een zacht, wonderlijk licht. De kleur van de hemel lijkt wel groen. Léon hoort water ruisen. Ja, dat was hij even vergeten. Het water van de kleine plas komt met een waterval in een groot meer terecht. Het is niet hoog, maar toch ... hoe zou het vlot in het meer komen? Zouden ze omslaan? Léon kijkt in paniek naar Ferdinand, maar die staat heel rustig met de dikke tak in zijn handen te sturen, alsof hij nooit anders heeft gedaan. 'Kijk uit!' roept Léon.

Ferdinand kijkt hem lachend aan. Het vlot gaat nog sneller. De voorkant gaat een beetje omhoog en bij de waterval gekomen, zweeft het, als een vliegend tapijt uit een sprookje, statig de lucht in. Stomverbaasd staat Léon met de tak in zijn handen te kijken. Het vlot scheert geluidloos over het gras, over de bomen, hoger en hoger in de richting van de sterren.

5 *Het paleis*

Léon is op zijn knieën op het vlot gaan zitten en kijkt nieuwsgierig over de rand. Beneden ziet hij een groen, heuvelachtig landschap. In het wonderlijke licht zijn bloeiende bomen en struiken te zien en glooiende weiden, vol klaprozen en margrietten. Overal fladderen geelgroene vlinders rond, van een soort die Léon nog nooit eerder heeft gezien. Zijn haren wapperen in een zwoel briesje.

Droom ik dit nou? denkt Léon.
Hij knijpt even in zijn eigen arm. Dat doet best zeer. Zou het dan toch echt zijn?

Ferdinand stuurt verder en verder. Het vlot zweeft door de avondschemering.

‘Beste Léon, als dank dat je met mij bent meegekomen, heb ik hier iets voor je.’

Léon pakt een vergeelde rol papier aan. Het is een oude landkaart die is versierd met tekeningen. Léon kijkt naar een afbeelding van een paleis en ziet een koning en koningin. Boverdië, staat er met sierlijke letters bij geschreven.

‘*Oh-là-là!* Kijk eens hoe *magnifique!*’ Ferdinand wijst enthousiast naar beneden.

Léon ziet een sprookjesachtig paleis in het groene licht. Het is het paleis van de kaart!

Langzaam zweeft het vlot omlaag, tot het met een zachte plons in het water van de paleisvijver terecht komt. Op de kant staan twee lakeien te wachten. Ze maken het vlot vast en steken hun handen uit om Ferdinand en Léon op de oever te helpen.

‘Goedenavond heren, welkom!’

‘*Bonsoir, merci,*’ zegt Ferdinand.

‘Breng ons naar de troonzaal. Daar worden we verwacht.’

Ze lopen door een prachtig verlichte tuin en stoppen voor een poort. De zware deuren gaan open. Via een grindpad lopen ze naar het paleis met glanzende gouden torens. Naast de ingang staat de koninklijke garde op wacht. Twee soldaten in groene uniformen staan doodstil en kijken star voor zich uit. In de deuropening staan weer lakeien,

die hen naar binnen begeleiden in de richting van de troonzaal.

En ja, daar staan alle bewoners van het paleis: de koningin, de prins, de ministers, de lakeien, de kamermeisjes, de koks, de koksmaatjes, de staljongens, iedereen is er, behalve de koning.

Op de witte schorten van het keukenpersoneel en de kamermeisjes na, is alle kleding groen. De koningin draagt een sierlijke lange jurk, in mosgroene tinten, afgezet met gouden biezen. Op haar hoofd glinstert een gouden kroon, versierd met diepgroene smaragden. De prins draagt een bijzonder kostuum van olijfgroene zijde met allerlei

gouden stiksels. De ministers en lakeien dragen grasgroene pakken met gouden knopen. Zelfs de zuilen en de vloer van de troonzaal zijn van zachtgroen marmer, versierd met gouden krullen. Aan weerszijden van de troon staan twee bomen, waarin vogeltjes heen en weer vliegen. Ook de geelgroene vlinders, die Léon buiten heeft gezien, fladderen hier in het rond.

Wauw, het lijkt wel of ik in een film zit, denkt Léon.

Alle bewoners van het paleis staan langs de kant in een grote boog opgesteld.

Plotseling begint er muziek te spelen en alle mensen beginnen te zingen. Het volkslied van Boverdië galmt door de zaal. Léon frunnikt aan de ritssluiting van zijn jack.

Opeens is het lied uit.

Terwijl alle bewoners van het paleis blijven staan, gaan de koningin en prins op hun troon zitten. Léon wordt naar het midden van de zaal geleid.

Iedereen kijkt naar hem. Ze nemen hem van top tot teen op.

Léon krijgt het benauwd. Nee hè, denkt hij. Zo voel ik me ook altijd als ik een beurt krijg in de

klas, dan krijg ik een rooie kop. Wat doe ik hier in vredesnaam?

Hij kijkt achterom naar de deur. Is dat echt de enige manier om hier weg te komen? denkt hij.

‘Koninklijke Hoogheden, geachte aanwezigen, ik stel u voor aan onze redder in moeilijke tijden, Jongeling Léonardus uit de Nederlanden!’ schalt het door de troonzaal.

De koningin geeft een klein knikje en zegt:

‘Waarde Léon, het doet mij deugd dat je gekomen bent.

Ik, koningin Filomena van Boverdië, heet je welkom in mijn koninkrijk.

Als jij niet gekomen was, zou ik dat waarschijnlijk niet lang meer kunnen zeggen.

Wij zitten in grote problemen, omdat er iets vreselijks is gebeurd.

Mijn man, onze geliefde koning is spoorloos verdwenen. Sindsdien heeft de koning van Lugubrië het op ons voorzien. Hij is alleen maar uit op macht en geld. Zijn volk houdt hij arm om zichzelf te verrijken. Mensen die tegen hem in opstand komen sluit hij op.

We hebben pas een gezant betrapt die voor hem kwam spioneren. Ik ben bang dat ons prachtige,

groene Boverdië overgeleverd zal worden aan de slechtheid van deze man.

Nu jij er bent, mijn beste Léon, heb ik weer hoop. Hoop op een toekomst.

Misschien weet je het niet, maar jij bent als het dappere leeuwenkind uit de beroemde legende van Boverdië. De jongen met de leeuwennaam, die zijn eigen angsten overwon om het kwade te bestrijden.’

Léon is verbijsterd. Heeft ze het echt over mij? Ik snap er geen barst van.

Wat kan ik nou doen tegen die slechte koning? denkt hij.

Koningin Filomena zucht verdrietig. ‘Mijn zoon en ik zijn niet in staat om het land te leiden en te behoeden voor deze vernedering. Rust even uit, denk na en vertel me wat je nodig hebt om ons te helpen, Léon.’

Léon kijkt vragend naar Ferdinand en dan naar de kroonprins. De blonde jongen is waarschijnlijk iets ouder dan hijzelf. Hij ziet bleek en zijn ogen staan somber. Zijn deftige groene pak maakt zijn gezicht nog witter.

Ik moet er niet aan denken om kroonprins te zijn.